

CONVERSES INTERGENERACIONALS (V)

Internet: no dono l'abast!

Andreu Carreras

Vilafranca del Penedès

La darrera experiència va resultar ser tot un èxit. Vàrem crear una base de dades sobre "Els Castellans de Catalunya", que omplírem amb gran quantitat d'informacions. Ara, em trobo capaç de fer-ne sobre qualsevol tipus.

D'ençà que la Marta m'ensenyà això de l'Internet, faig treballar més que mai les neurones. Ja quasi no em recordo d'haver estat tan ocupat. Renoi, no dono l'abast!. Però, és tan gratificant...

L'altre dia, sense anar més lluny, estava jo pensant a fer quelcom més amb l'ordinador, quan de sobte, sense adonar-me de res, la Marta se m'apropà pel darrere i em digué:

- Uuuuah! Avi, ja t'ho passes bé tu amb això de l'Internet, eh!, li vas trobar el "gustet" i sempre et trobo enganxat navegant davant la pantalla.

Jo estava tan capficat en la meva feina, que ni m'havia adonat que era a casa. En sentir-la de forma tan inesperada, vaig enlairar-me de la cadira com un coet amb tan mala fortuna que vaig estavellar el meu cap contra el braç articulat del llum de sobre taula que il·lumina el teclat. Vaig veure estels de tots colors, algunes d'ells fugaços com a la nit de Sant Llorenç. Cap i coll encara en fan mal quan me'n recordo. Va donar-me un ensurt de mort... Però,

tot rient em digué:

- Perdona avi, no volia pas espantar-te. Sí que em sap greu. Disculpa'm.

- Doncs caram, encara sort! Potser tu no volies espantar-me, però m'has donat un ensurt que una mica més i me'n vaig de cap a l'altre barri.

- No siguis tan exagerat, home. El que passa és que estàs tan entusiasmat amb el meu ordinador que ni t'has assabentat que he arribat de "l'insti". Cada dia et fas una mica més vellet, avi, ja no tens l'oïda com abans.

- Això mateix. Tu, dóna'm ànims com fa la teva àvia.

I la conversa continuava:

- Sí, noia, sí. Què vols que hi faci? -li vaig contestar duent-me la mà al cap perquè encara em feia mal la trompada. Aquest aparell és la "repera en bicicleta". Cada dia aprenc més coses noves. Això m'agrada força perquè em manté despert, distret i, sobretot, ocupat. Per tant, no empipo la teva àvia.

- Deu ser això. Et sembla que empipes poc? - rondinà l'àvia amb veu baixeta des de l'altre extrem del menjador. - Tu no te'l creguis pas, nena! Potser aquest cop al cap el fa tornar més a la realitat. Des que es va jubilar, me'l trobo per casa a tota hora! Quan no és davant el "dixós" ordinador, és llegint assegut al sofà. Què t'he d'explicar quan es tanca hores i hores al bany per arreglar-se la barba. Em deixa el terra empastifat i ple de pèls pertot arreu... Quan treballava, això no passava... Llavors, no en duia.

- Ja ho pots ben dir, àvia. Tens tota la raó- li contestà la néta, animant-la a parlar més i més.

- A ella no li fa cap falta animar-la, quan es tracta d'esbrancar-me. Ni que sigui suaument. Però, vés per on, avui toca i ho fa.

Passat encara una estona, l'arenga de l'àvia continuava com si res. Mentrestant, la néta la mirava conxorxada.